

LoveStory  
Terug naar school

Lees ook van Jette Schröder:  
*Zomerliefde*

Jette Schröder

Terug  
naar  
school

moon



© 2015 Jette Schröder

© Omslagbeeld: Istockphoto/Free Images

Omslagontwerp: Marieke Oele

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2422 9

ISBN 978 90 488 2423 6 (e-book)

NUR 283

[www.uitgeverijmoon.nl](http://www.uitgeverijmoon.nl)

[www.jetteschroder.nl](http://www.jetteschroder.nl)

[www.overamstel.com](http://www.overamstel.com)

**OVERAMSTEL**

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



# 1

‘Het spijt me,’ zegt meneer De Wijs. ‘Ik kan er niets aan veranderen.’ Hij krabt verstrooid aan zijn hoofd. Ik probeer niet te kijken naar de witte schilfertjes die vanuit zijn haar naar beneden dwarrelen.

Een blik op het walgende gezicht van Claire maakt dat ik bijna in lachen uitbarst.

‘Maar meneer,’ probeer ik nog eens. ‘Claire en ik zitten al vanaf de brugklas bij elkaar. Samen met Kim en Madelon. En nu zitten we bij geen enkel vak samen. Zelfs niet bij gym! Kan het rooster echt niet aangepast worden?’

Meneer De Wijs schudt zijn hoofd. ‘Helaas, Eva. Je hebt nu eenmaal een totaal ander vakkenpakket dan jouw vriendinnen gekozen. Er is echt niets aan te doen.’

Geschokt staan we even later op de gang. Wat een tegenvaller.

‘Dit is belachelijk,’ briest Claire. ‘Hij is toch zeker conrector? Zo moeilijk kan het dan niet zijn om het rooster even aan te passen.’

Ik voel me echt rot. Ik ben al een paar jaar bevriend met Madelon, Kim en Claire. En nu zit ik als enige van het

groepje niet meer bij hen in de klas. Wat een slecht begin van het schooljaar!

‘Wie zitten er verder in je klas?’ Claire trekt de klassenlijst uit mijn hand en leest hem door. ‘Ik ken bijna niemand.’

‘Ik ook niet,’ zeg ik somber. ‘Alleen Bart ken ik. Dat is die jongen met dat rode haar. Vorig jaar was hij een dag geschorst, weet je nog?’

‘O ja,’ gniffelt Claire. ‘Vanwege dat ei op de stoel van Rotje.’

Mevrouw Rot is onze lerares Frans. Ze is ontzettend kattig, en ze draagt een misselijkmakend zwaar parfum. Ik geloof niet dat er ook maar één leerling is die haar aardig vindt. Het nieuws dat Rotje op een rauw ei was gaan zitten, verspreidde zich destijds als een lopend vuurtje door de school. Stom genoeg had Bart aan zijn vrienden verteld dat het ei van hem afkomstig was. Natuurlijk kwam dat al snel uit.

‘Maar,’ zei Bart destijds tegen iedereen die het wilde horen, ‘het was het waard, toch?’

Daar waren we het allemaal wel over eens.

In het fietsenhok staan Kim en Madelon ons al op te wachten.

‘En?’ vraagt Kim vol verwachting. ‘Gelukt?’

‘Nee,’ verzucht ik. ‘Meneer De Wijs wil de klassenindeling niet meer veranderen.’

‘Wat stom,’ zegt Madelon kwaad.

‘Balen zeg!’ Kim slaat een arm om me heen. ‘Maar Eva, we hebben de pauzes nog samen, toch? En onze filmavondjes natuurlijk! Welke film staat de volgende keer ook al weer op het programma?’

*'The Lone Ranger!'* Madelon klapt in haar handen.

'Gadsie,' zegt Claire. Ze trekt haar neus op.

'Met Johnny Depp, hoor,' zegt Kim verontwaardigd.

'Weet je wel hoe oud die vent is? Iew...'

Het gekibbel gaat nog even door, maar ik luister niet echt. Als we naar huis fietsen, voel ik me steeds somberder worden. Ik rijd naast Claire, en Kim en Madelon fietsen achter ons.

'Zal ik anders wat sappige nieuwtjes vertellen?' stelt Claire voor. 'Daar knap je vast van op.'

'Doe maar,' verzucht ik, terwijl ik een drol op het fietspad ontwijk.

Claire gaat meteen van start. In een razend tempo brengt ze me op de hoogte van de laatste roddels. 'Lisa heeft haar haar kort geknipt. Stekeltjes met zo'n lange pluk opzij. Het ziet er echt niet uit. Joey heeft zijn arm gebroken tijdens een skatewedstrijd. Niels heeft een scooter gekocht in de vakantie. Knalblauw met zilveren strepen, vet stoer! Chloë is uitgeschoten met de zelfbruiner. Ze is knaloranje. Vanaf nu noemen we haar dus Worteltje.'

Ik proest het uit. 'Dat is gemeen! Chloë is best aardig. Waarom heeft ze eigenlijk zelfbruiner gebruikt? Het is net zomer geweest!'

Claire haalt onverschillig haar schouders op. 'Weet ik het. Maar goed, waar was ik gebleven? O ja, Madelon heeft een vakantie vriendje opgeduikeld in Turkije...'

'Niets zeggen,' gilt Madelon achter ons. 'Ik wil het zelf vertellen aan Eva. Het is zo'n romantisch verhaal...'

'Tuurlijk,' roept Claire terug. Ze rolt met haar ogen. 'Volgens mij heb je de helft verzonnen. Rozenblaadjes in het zwembad? Ik geloof er niets van.'

‘Ik sla hier af,’ onderbreek ik Claire als we bij mijn straat aangekomen zijn.

‘Oké,’ zegt Claire. ‘Tot morgen!’

‘Toedels!’ roept Madelon me na.

‘Mááám?’

‘Joehoe!’ klinkt het van boven. Ik storm de trap op en ren de werkkamer van mijn moeder in. ‘Ze hebben me helemaal alleen in een nieuwe klas geplaatst,’ barst ik los. ‘Kim, Madelon en Claire zitten wel bij elkaar!’

Mijn moeder kijkt verbaasd op van haar laptop. ‘Hoezo?’

‘Geen idee.’ Ik gooi mijn tas in de hoek. ‘Ik wist wel dat ik veel andere vakken heb gekozen dan mijn vriendinnen. Maar ik had gedacht dat ik toch wel bij een paar lessen bij hen ingedeeld zou worden.’ Er glijdt een traan over mijn wang.

‘Ach lieverd,’ zegt mijn moeder. Ze schuift haar laptop een stukje van zich af. ‘Ik ga even theezetten. Misschien valt het allemaal wel mee. In de nieuwe klas zitten vast ook leuke meisjes.’

Ik knik, maar eigenlijk geloof ik er niets van. De afgelopen jaren deed ik bijna alles samen met Claire, Kim en Madelon. Samen naar school fietsen, samen huiswerk maken, samen shoppen, gezamenlijke filmavondjes...

Mijn moeder loopt haar werkkamer uit, en ik plof neer in de grote leunstoel in de hoek. Sombor staar ik naar een van de krantenknipsels aan de muur. Mijn moeder werkt al jaren als journaliste voor een grote krant. Ze schrijft artikelen voor de cultuurpagina. Over boeken, kunst en dat soort dingen.



Mijn vader heeft een drukke baan bij een verzekeringskantoor, maar mijn moeder is lekker veel thuis.

‘Alsjeblieft.’ Mijn moeder zet een kop thee op een bijzet-tafeltje. ‘Drink maar op. Vertel, wat is er vandaag allemaal gebeurd?’

Een kwartier later voel ik me al wat beter. Mam heeft vast gelijk. Ik kan mijn vriendinnen nog genoeg zien. En misschien worden mijn cijfers voor wiskunde en Engels inderdaad wel beter als ik minder met Claire kan kletsen tijdens de les. Vorig jaar ging ik met de hakken over de sloot over.

‘Is Marloes al thuis?’ vraag ik dan.

Mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Nee, maar ze zal zo wel komen.’

Marloes is mijn jongere zusje. Zij mocht vandaag ook haar klassenlijst en haar lesrooster ophalen. Het is haar eerste dag op de middelbare school. Helaas gaat Marloes niet naar dezelfde school als ik, anders had ik haar nog een beetje in de gaten kunnen houden.

Ik hoop maar dat het goed is gegaan. Als ik terugdenk aan mijn allereerste brugklasdag, voel ik de zenuwen haast weer door mijn lijf gieren. Ik kende helemaal niemand! Gelukkig kwam ik naast Claire te zitten. We konden het direct goed met elkaar vinden. Zij stelde me weer voor aan Kim en Madelon, die bij haar op de basisschool hadden gezeten. Sindsdien trekken we eigenlijk altijd met z’n vieren op.

‘Marloes redt zich wel, hoor,’ zegt mijn moeder als ze mijn zorgelijke gezicht ziet.

‘Ik hoop het.’ Ik denk aan mijn kleine, grappige zusje. Ze heeft een enorme bos krullen en draagt het liefst grote, felgekleurde truien en afgetrapte sportschoenen.

‘Ik ben thuis!’ klinkt de stem van Marloes. Ze stormt met een opgewonden gezicht de werkkamer in. ‘Het was leuk, joh!’ roept ze opgetogen. ‘Ik heb mijn rooster gekregen, en we hebben spelletjes op het sportveld gedaan. Estafette en zo. Ik heb drie keer gewonnen!’

Estafettes... Afgrijselijk. De laatste keer dat ik met gym estafette moest doen was een groot fiasco. Ik gleed uit in het natte gras en maakte een spectaculaire sliding. De groene vlekken zijn nog altijd zichtbaar op mijn lichtblauwe sportbroek.

Marloes houdt juist van estafettes, sportwedstrijden en andere sportieve ellende. Ze is sterk en snel. Ze kan alleen ongelooflijk slecht tegen haar verlies. Dat heeft ze van mijn vader geërfd.

‘En hoe zijn je klasgenoten?’ vraag ik.

‘Gaat wel,’ zegt Marloes onverschillig. ‘Veel tuttetrutjes.’  
‘Tuttetrutjes?’ Wat bedoelt ze daar nou weer mee?

Marloes knikt. ‘Van die meisjes met grote oorbellen en gestyled haar. Met rokjes en jurkjes en zo.’

‘Wat?’ zeg ik verontwaardigd. ‘Dus ik ben ook een tuttetrutje?’

‘Zoiets,’ zegt Marloes met een grijns. ‘Wil je straks even helpen met mijn tas inpakken voor morgen? Ik wil zeker weten dat ik niets vergeet.’

Die avond slenter ik in mijn pyjama naar de kamer van Marloes. Ik moet mijn best doen om niet te lachen als ik haar zie. Ze zit midden in haar kamer op de grond, tussen een enorme berg boeken, schriften, mappen en andere schoolspullen. Ze staart paniekerig naar haar rooster. ‘Wis? Is dat wiskun-

de? Ik snap er niets van,' verzucht ze. 'Al die afkortingen...'

'Geef maar hier.' Ik pak het rooster van Marloes aan. 'Wat had je zelf al klaargelegd?'

Marloes wijst naar haar rugzak, waar een gigantische atlas en drie dikke woordenboeken uitsteken.

Ik barst in lachen uit. 'Je hoeft niet álles mee te nemen, hoor.'

'O,' zegt Marloes bedremmeld. 'Ik vond het al zo veel.'

Samen pakken we haar tas helemaal in. Lesboeken, schriften, rekenmachine...

'Zo, nu komt het helemaal goed met je!' zeg ik lachend.

'Fijn,' zegt Marloes. 'Ik ben best zenuwachtig.'

'Dat is toch logisch? Maar gelukkig heb je je vriendinnen nog.'

'Ja,' zegt Marloes. 'We zitten allemaal bij elkaar. En ik doe morgen mijn gelukstrui aan.' Ze wijst naar een reusachtige, knaloranje trui met capuchon.

Ach ja, smaken verschillen...

## 2

Mijn eerste normale lesdag is bepaald geen succes. Al mijn klasgenoten kennen elkaar al. Ze praten gezellig over de vakantie en lachen om gebeurtenissen waar ik niets vanaf weet. Er zijn verschillende meidenclubjes die steeds bij elkaar gaan zitten. Ik voel me echt een beetje verloren.

Ik ben niet de enige die niemand heeft om mee te praten. Een lange zittenblijver met donkere krullen heeft ook nog geen vrienden gemaakt in de klas. Bij vrijwel elke les zit ik naast hem. Hij is niet erg spraakzaam. Alleen toen ik me aan hem voorstelde, gromde hij iets onverstaanbaars terug.

Op zijn schoolboeken staat dat hij Simon heet. Zijn zwarte krullende haar hangt voor zijn ogen, alsof hij zich erachter wil verbergen. Hij hangt bij elke les onderuitgezakt in zijn stoel. Hij zegt vrijwel geen woord. Nou ja, wel lekker rustig...

In de pauze ren ik haast naar Claire, Madelon en Kim toe. Ze zitten op ons 'vaste' bankje naast de frisdrankautomaat.

'Haai Eva,' zegt Claire opgewekt. 'Schuif eens op allemaal, dan past ze er nog best bij.'

Mijn vriendinnen vertellen enthousiast over hun mentor, van wie ze net voor het eerst les hebben gehad.

‘Vincent is echt cool,’ zegt Kim. ‘Heel relaxed. We mogen hem gewoon met zijn voornaam aanspreken. Ik wilde dat we meer van zulke leraren hadden.’

‘En hij is zo lekker jong,’ zwijmelt Kim.

‘Hij is veel te oud voor jou,’ zegt Claire scherp. Dan kijkt ze naar mij. ‘Vincent gaat een klassenfeest organiseren voor onze klas.’

‘Wauw,’ zeg ik jaloers. ‘Had ik maar zo’n mentor. Maar nee hoor. Ik zit met Stinkie opgescheept.’ Zuchtend zet ik mijn flesje water aan mijn mond.

‘Ja, dat had je beter kunnen treffen,’ zegt Claire meelevend.

Stinkie is mijn aardrijkskundeleraar. Hij heet eigenlijk meneer Jongens. Hij is in de vijftig, kalend en heeft maar twee verschillende truien die hij om de week wisselt. Drie keer raden waar hij zijn bijnaam Stinkie aan te danken heeft... Zijn penetrante zweetlucht herken je op vijf kilometer afstand.

De eerstvolgende les na de pauze is wiskunde. Als ik het lokaal binnenstap, spreekt een meisje met een vriendelijk gezicht me aan. ‘Kom je naast mij zitten? Ik heb een plekje voor je vrijgehouden. Anders zit je altijd maar naast die zittenblijver.’ Ze trekt een gek gezicht. ‘Volgens mij is hij niet zo gezellig.’

‘Dat kun je wel stellen,’ zeg ik met een blik op Simon, die het lokaal binnensloft. Hij gooit zijn tas op een lege tafel en kijkt om zich heen. Dan blijft zijn blik op mij hangen. Hij veegt zijn donkere krullen naar achteren en voor het eerst zie ik zijn ogen. Ze zijn felgroen. Even kijken we elkaar recht aan. Dan haalt hij zijn schouders op.

Een beetje verwonderd kijk ik weer naar het meisje. ‘Ik kom graag naast je zitten.’ Ik steek mijn hand naar haar uit. ‘Ik ben Eva.’

‘Lizzy,’ zegt ze lachend. ‘Neem plaats!’ Ze schuift de lege stoel naast haar naar achteren. ‘Je kent zeker niemand uit deze klas?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, mijn vriendinnen zitten allemaal in een andere klas.’

‘Claire en die andere meiden,’ zegt Lizzy. ‘Ik weet wie dat zijn.’

Ik knik. ‘Ik begrijp niet waarom ik niet bij hen ben ingedeeld. We zaten al sinds de brugklas bij elkaar.’

‘Niet zo sipjes,’ zegt Lizzy opgewekt. ‘Ik ben ook leuk gezelschap. Ik heb spekkies mee.’ Onder de tafel geeft ze me een handje roze-gele spekken aan.

‘Dat helpt,’ zeg ik met een grijns. Ik prop de spekken in de zakken van mijn vest en sla mijn boek open.

‘O ja,’ fluistert Lizzy als de les begint. ‘Ik ben een ramp in wiskunde. Ik moet echt goed opletten.’

‘Ik ook,’ sis ik terug. ‘Vorig jaar haalde ik op het nippertje een voldoende.’

De rest van de les praat ik niet meer met Lizzy. Ik merk dat ik me veel beter kan concentreren nu Claire niet naast me zit. Zij begon vrijwel elke minuut weer een nieuw gesprek.

Als ik na de laatste les richting de kluisjes loop, word ik ingehaald door Jelle. Hij zit een klas hoger en geeft me al twee jaar elke week een uurtje wiskundebijles. Het was een idee van mijn wiskundeleraar. Het begon met een extra bij-

lesje voor een lastig proefwerk, maar Jelle vond het zo leuk om te doen, dat hij aanbood om me bijles te blijven geven. En dat kon ik wel gebruiken!

In het begin was Jelle een beetje verlegen, maar dat duurde gelukkig niet lang. Inmiddels kan ik het heel goed met hem vinden. Hij is altijd opgewekt en vaak ook behoorlijk grappig. Toch krijgt hij niet veel aandacht van meisjes. Best vreemd, want hij ziet er eigenlijk heel leuk uit! Lang en blond, met lichtblauwe ogen en brede schouders.

‘Hé, Eva! Hoe was je vakantie?’ vraagt Jelle.

‘Te kort,’ zeg ik met een zure grijns.

Jelle knikt. ‘Dat ken ik. En hoe is je klas?’

‘Waardeloos,’ zeg ik somber. ‘Ik ken bijna niemand. Mijn vriendinnen zitten alle drie in een andere klas.’ Dan valt mijn oog op het shirt dat Jelle aanheeft. ‘Wat heb jij nou aan?!’ roep ik uit. Ik staar verbaasd naar de bruine, pluizige print op zijn buik.

‘O dat,’ zegt Jelle nonchalant. ‘Dat is mijn nieuwe Chewbacca-shirt. Van *Star Wars*, weet je wel?’

‘Het lijkt meer een platgereden eekhoortje,’ zeg ik hoofdschuddend. Toch moet ik erom lachen. Jelle heeft een obsessie voor alles wat met *Star Wars* te maken heeft. Zelfs tijdens de wiskundebijlessen kwam het onderwerp op de een of andere manier altijd ter sprake.

‘Je bent gewoon jaloers op mijn goede smaak.’ Jelle geeft me een plagerige knipoog. ‘Gaan de wiskundebijlesjes dit jaar weer door?’

‘Graag,’ zeg ik. ‘Dan heb ik in elk geval één vertrouwd uurtje per week...’

‘Top! Ik hoor wel wanneer je wilt beginnen! Enne...

Maak je niet te druk over je nieuwe klas. Je maakt vast binnen de kortste keren nieuwe vrienden.’ Jelle geeft me nog een klopje op mijn schouder en loopt naar zijn kluisje.

Aardig van Jelle om dat te zeggen. Een beetje opgelucht kijk ik hem na. Naar de bijlesuurtjes kan ik tenminste uitkijken. Die zijn altijd gezellig!

Ik open mijn kluisje en trek mijn jas eruit. Mijn eerste schooldag zit erop.

‘Zullen we samen naar huis fietsen?’ hoor ik dan achter me. Het is Lizzy.

‘Ja, leuk,’ zeg ik verrast.

Even later rijden we samen over het fietspad. Lizzy probeert me over iedereen uit onze klas iets te vertellen. ‘Dan onthou je de namen beter,’ zegt ze. ‘Tabitha is dat meisje met dat lange, blonde haar. Ze doet aan paardrijden. Ze schijnt behoorlijk goed te zijn, want soms krijgt ze vrij van school voor wedstrijden. Marleen en Lot zijn beste vriendinnen. Ze zijn heel aardig, en vooral Marleen is erg grappig. En dan heb je Karlijn nog. Zij is een beetje verlegen, maar heel lief. Stefan is haar vriendje. Dat is die lange blonde jongen...’

Het valt me op dat Lizzy over iedereen iets positiefs zegt. Toch kan ik me niet voorstellen dat ze alle klasgenoten echt allemaal even aardig vindt. Neem nu Tabitha, die toch behoorlijk kattig is. Of Juliette, die ik vandaag een paar keer hoorde opscheppen over haar dure merkkleding...

‘Alleen over Simon weet ik niets,’ zegt Lizzy tot slot. ‘Behalve dat hij is blijven zitten.’

‘Ik weet ook niets over hem. Hij zegt vrijwel geen woord.’

‘Logisch,’ zegt Lizzy. ‘Hij zal wel enorm balen. Hij is de



enige jongen van zijn jaar die is blijven zitten. Dat valt vast niet mee.'

Als we bij het verkeerslicht staan, zie ik aan de overkant een bekende fiets. Het is Marloes met een groep vriendinnen.

'Kijk, dat is mijn zusje,' zeg ik terwijl ik naar haar wijs. 'Met die rode jas. Ze zit net in de brugklas.'

'Wat schattig,' zegt Lizzy.

'Ik zal maar niet roepen, hè? Straks vindt ze dat gênant.'

Maar dan krijgt Marloes mij ook in het vizier. 'Héé,' roept ze hard over het kruispunt. Ze begint enthousiast te zwaaien. Al snel doen al haar vriendinnen mee.

Lachend zwaaien Lizzy en ik terug.

De rest van de week verloopt een stuk prettiger nu ik Lizzy heb leren kennen. Ze heeft zich tot doel gesteld om me aan iedereen die ze kent voor te stellen.

Je kunt merken dat Lizzy door iedereen aardig wordt gevonden. Vrijwel alle klasgenoten doen hun best om mij bij hun gesprekken te betrekken. Volgens mij doen ze dat meer om Lizzy een plezier te doen, dan dat ze mij zo leuk vinden. Maar ach, ik voel me in elk geval niet meer zo alleen.

'Kom je in de pauze mee naar mijn vriendinnen?' vraag ik opgewekt aan Lizzy. 'Dan zal ik jou ook aan hen voorstellen.'

'Goed hoor,' zegt Lizzy.

Als we in de pauze bij het bankje aankomen, zitten mijn vriendinnen er al. Ze zijn druk aan het kletsen en wisselen foto's met elkaar uit op hun telefoon.

'Kim, hoe kom jij aan die foto van Vincent?' roept Madelon uit.

'Tijdens de les gemaakt,' giechelt Kim.

‘Dag allemaal,’ zeg ik vrolijk. ‘Dit is Lizzy.’

‘Hallo,’ zegt Claire onverschillig, en gaat dan weer verder met haar telefoon. Ook Kim en Madelon kijken nauwelijks op.

‘Kunnen jullie even opschuiven?’ zeg ik. ‘Dan kunnen wij er ook nog bij.’

Alleen Claire schuift, zonder op te kijken, zo’n vijf centimeter naar rechts. Zo passen Lizzy en ik natuurlijk nooit op dat bankje.

‘Wat zijn dat voor foto’s?’ probeer ik, maar niemand geeft antwoord.

Ik kijk een beetje ongemakkelijk naar Lizzy, die in haar tas rommelt. Haar gezicht verradt niets.

‘Zullen we buiten even een rondje gaan lopen?’ zeg ik dan maar tegen Lizzy. ‘Het is zo warm binnen.’

‘Oké,’ zegt Lizzy.

Zwijgend lopen we naar buiten. Eigenlijk ben ik best een beetje boos op mijn vriendinnen. Ze kunnen toch in elk geval de moeite nemen om aardig te doen tegen Lizzy?

‘Sorry hoor,’ zeg ik na een tijdje. ‘Normaal zijn ze wat socialer.’

‘Geeft niets, joh,’ zegt Lizzy. Ze haalt haar schouders op. ‘Zeg, is jouw wiskundehuiswerk een beetje gelukt?’

Dankbaar grijp ik dit nieuwe onderwerp aan. ‘Voor geen meter. Ik snapte alleen de eerste opgave.’

Terwijl we rond het schoolgebouw lopen, komen we Jelle tegen. Deze keer heeft hij een shirt aan met een afbeelding van een soort stofzuiger op wieltjes. Vast ook zo’n *Star Wars*-figuurtje...

‘Let op,’ zegt Jelle in het voorbijgaan. Hij drukt met zijn

wijsvinger op zijn borst. Er beginnen allerlei lampjes te knipperen op het shirt. ‘Cool, hè?’

Ik sla mijn hand voor mijn mond om het niet uit te proesten, en ook Lizzy barst naast mij in lachen uit. Wat is dit nou weer voor rare uitvinding?

Jelle steekt nog even grijnzend zijn hand op en loopt dan door.

‘Wie was dat?’ vraagt Lizzy nieuwsgierig.

‘Dat is Jelle,’ leg ik uit. ‘Hij geeft mij elke week bijles wiskunde.’

Lizzy kijkt even om. ‘Misschien moet ik ook maar bijles nemen.’

‘Een aanrader, hoor,’ zeg ik. ‘Je kunt echt lachen met Jelle.’

Die avond zit ik onderuitgezakt op de bank.

‘Je ziet een beetje bleek,’ zegt mijn moeder. ‘Word je ziek?’

‘Nee hoor,’ stel ik mijn moeder gerust. ‘Het gaat best. Gewoon een beetje moe.’

Ik pieker steeds over mijn vriendinnen. Vandaag was niet de eerste keer dat ze zo raar deden. Elke pauze hebben ze het alleen maar over dingen die in hun klas zijn gebeurd. Ik probeer natuurlijk belangstellend te luisteren, maar ik kan niet echt meepraten. Soms probeer ik zelf iets te vertellen. Bijvoorbeeld over Bart uit mijn klas, die tijdens de les Engels de klas uit werd gestuurd omdat hij steeds met een fietsbel zat te bellen.

Maar Claire lijkt niet erg geïnteresseerd in mijn verhalen, en Madelon en Kim al helemaal niet. Volgende week is hun klassenfeest. Als ze het niet over hun klasgenoten hebben,

gaat het over de outfits die ze voor het feest hebben gepland.  
Het is net of ik er niet meer echt bij hoor.

Somber peuter ik aan mijn nagels.

Gelukkig heb ik Lizzy nu. Zij is echt aardig.

Ik neem me voor om vanaf nu ook andere meisjes uit mijn klas op te zoeken. Ik ga praatjes maken, bij nieuwe groepjes staan in de pauze... En misschien moet ik ook eens proberen een gesprek met Simon te voeren. Ik zit tenslotte bijna elke les naast hem. Wie weet valt hij best mee.